

Скупштина Етнолошко-антрополошког друштва Србије

У сали Етнографског музеја у Београду је 24. новембра 2008. године одржана Скупштина Етнолошко-антрополошког друштва Србије (ЕАДС). Одржавању Скупштине претходила је интензивна комуникација између колега из етно-атрополошке заједнице у Србији (посебно из Етнографског института САНУ, Одељења за етнологију и антропологију Филозофског факултета у Београду и Етнографског музеја у Београду) који су увидели неопходност интензивирања активности Друштва у све турбулентнијим условима за рад етнолог-антрополога у нашој земљи. Процес транзиције је увелико захватио и тзв. друштвене делатности у Србији - корените промене у функционисању научно-истраживачке делатности и научних института, суштинска реформа Универзитета (посебно у смислу спровођења тзв. Болоњског процеса), и једнако опсежне новине у начину рада установа културе, условиле су потребу за чвршћим цеховским организовањем које је посебно важно у малобројној струци која се, нажалост, и даље јавно перципира као друштвено суфицитарна, и то у ретким случајевима када је уопште и препозната у широј заједници. Читав низ фактора детерминисао је потребу за реактивирањем и новом профилацијом етно-антрополошке струковне организације.

Скупштина ЕАДС окупила је завидан број колега из бранше – може се рећи да одавно није дошло до тако масовног окупљања домаћих етнолог-антрополога на једном месту. Ефикасно и благовремено обавештавање колега из читаве Србије о заседању Скупштине омогућило је да Скупштини присуствују колеге из свих делова Србије и свих врста делатности у којима етнологи/антропологи раде (наука, образовање, култура итд.), те припадници свих генерација (од нетом дипломираних студената до бардова српске етнологије/антропологије). Масовно присуство делегата (велика дворана музеја је била попуњена до последњег места, а неке колеге су морале и да стоје током целокупног заседања) Скупштини је обезбедило потпуни легитимитет. Осим из бројности колега, посебно задовољство је проистекло из евидентне заједничке жеље да се динамизирају активности у етно-антрополошкој заједници и ради на формулисању и остваривању интереса струке.

Заседање Скупштине је отворила Вилма Нишкановић, председница Управног одбора ЕАДС и в. д. директора Етнографског музеја, која је предложила и трочлано радно председништво Скупштине (Зорица Дивац, Саша Срећковић, Срђан Радовић). Председница УО се пригодно обратила окупљенима, саопштила дневни ред Скупштине и

прочитала извештај УО о раду ЕАДС за период 2000-2008. година. Након Вилме Нишкановић, председавање је преузела Зорица Дивац из Етнографског института САНУ која је нагласила тежак посао који чека ново руководство Друштва с обзиром да оно почиње свој мандат у ванредним околностима за рад етнолога-антрополога у Србији, без спремне инфраструктуре, организације и финансијске конструкције рада ЕАДС (што најчешће није био случај са претходним вођствима ЕАДС, односно Етнолошког друштва Србије). Након краћег излагања, председавајућа је прочитала списак предложених кандидата за места у управи ЕАДС. Радило се следећим кандидатима:

За председницу ЕАДС, др Александра Павићевић (Етнографски институт САНУ, Београд); за председника Извршног одбора ЕАДС, др Милош Миленковић (Филозофски факултет у Београду); за секретара ИО ЕАДС, Марко Стојановић (Етнографски музеј, Београд); за чланове ИО: мр Зорица Дивац (Етнографски институт САНУ), Снежана Ашанин (Народни музеј, Чачак), др Данијел Синани (Филозофски факултет у Београду); за председницу Надзорног одбора, др Драгана Радојичић (Етнографски институт САНУ); за чланове НО: Живка Ромелић (Народни музеј, Чачак) и Милош Матић (Етнографски музеј); за председницу Суда части, др Ласта Ђаповић (Етнографски институт САНУ); за чланове Суда части: др Мирослава Лукић-Крстановић (Етнографски институт САНУ) и Љиљана Тојага (Народни музеј, Ниш).

По овоме, Зорица Дивац је позвала присутне да предложе и друге кандидате и на дискусију. С обзиром да није било других предлога приступило се гласању које је водила председавајућа. Гласањем су појединачно прихваћени сви предложени кандидати за руководство друштва, једногласно или готово једногласно. Зорица Дивац је затим јавно саопштила резултате гласања и саопштила имена нових руководилаца ЕАДС, што је пропраћено аплаузом. Након тога, председавање седницом су преузели нови чланови Извршног одбора.

Из новог руководства на почетку се обратила председница Александра Павићевић која се захвалила присутним колегама на избору и нагласила приоритете руковођења Друштвом: побољшање положаја и угледа наше струке у друштвеној заједници, успостављање контаката са сродним друштвима и организацијама ван Србије, обнављање рада и излажења *Етнолошких свески*, покретање интернетске странице ЕАДС итд. Након председнице, скупу се обратио председник Извршног одбора Милош Миленковић, који је као прве кораке у раду ИО најавио организацију научног скупа у току 2009. године, успостављање контаката са републичким Заводом за запошљавање са циљем кориговања статуса стручног профила етнолог-антрополог,

контакте са надлежнима у Министарству просвете и спорта поводом писања и кориговања Правилника тог министарства, и сл. Скупштини се такође обратио и секретар Друштва Марко Стојановић. Пошто су завршене и друге тачке дневног реда и дискусија, делегати Скупштине су се на позив Вилме Нишкановић окупили у просторијама Музеја на дружење и неформале консултације.

Агенда постављена на Скупштини ЕАДС показала се као амбициозна, али нужна, што је потврђено унисоним слагањем делегата са постављеним циљевима и потврђивањем предложених кандидата за тела Друштва. Да се креће у позитивном правцу, и да очекивања нису нереална, доказује и објављивање ове хронике у *Етнолошким свескама*, поново покренутом часопису ЕАДС.

Срђан Радовић

Етнографски музеј у Београду

Етнографски музеј у Београду основан је 1901. године и једна је од најстаријих музејских институција у Србији и најстарији музеј етнографског типа у југоисточној Европи. Иако је настао у дикурсу романтичарског концепта, Етнографски музеј од самог почетка свог постојања није искључиво орјентисан на материјалну културу, нити је његов рад имао мононационалну орјентацију. У тренутку оснивања Музеј је поседовао 909 етнографских музеалија и библиотеку с 32 етнолошке књиге. Данас је у Етнографском музеју тезорирано преко 170.000 музеалија, од чега су преко 47.000 етнографски предмети распоређени у 37 збирки. Осим тога у Етнографском музеју је тезорирано преко 42.000 фотографија с негативима и око 3.000 оригиналних фотографија без негатива, као и око 15.000 стаклених фотографских плоча које представљају непроцењиву вредност за истраживање и презентовање историје културе. Библиотека Музеја поседује преко 60.000 монографских и серијских публикација из области етнологије, антропологије, историје културе и сродних хуманистичких наука.

Наведени подаци недвосмислено говоре о тенденцији развоја Етнографског музеја у Београду у правцу класичне музеолошке институције, мада треба имати на уму да је Музеј претрпео и две велике девастације током Првог и Другог светског рата.